

Telecí, 30.5.19, Nanebevstoupení Páně

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. Podrobí nám lidská společenství, národy k nohám nám složí. Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy, zpívejte žalmy našemu Králi, zpívejte žalmy! Vždyť Bůh je Král nad celou zemí, zpívejte žalmy k poučení. Bůh kraluje nad všemi pronárody, Bůh sedí na svém svatém trůnu. Ž 47, 3-4.7-9

PÍSEŇ 98 zpívejte pánu, 198 pod ochranou

VSTUPNÍ MODLITBA

Náš Pane a Spasiteli Ježíši Kriste, ty jsi hlava všeho stvoření a všechno sebou stojíš. Vlady nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš a bude kralovat na věky věků. Milostivý Pane, ty nám však svým Duchem připomínáš skrze svůj kříž, že jsme v tomto věku ještě na cestě do tvého království. Tvá skrytá vláda je zjevena těm, kdo v tebe věří.

Vyznáváme, že ve svých všedních dnech celým srdcem v tvé vítězství věřit tak docela nedovedeme. Podléháme všemu možnému, co nad námi získává moc. Zbavuje nás radosti z tvého triumfu a strhává nás do nejistoty a mdloby. Stáváme se zajatci malicherných věcí a sobeckých zájmů. Tím vším naplňujeme i život tvé církve, zatemňujeme zvěst evangelia a zaháníme ze svých sborů radost.

Posiluj nás svým Duchem, abychom v tvou moc věřili a získávali ti nové vyznavače, tak aby tvá církev rostla po celém světě, až do toho dne, kdy se všechny národy před tebou skloní a každý jazyk vyzná, že ty jsi Pánem. Amen.

I. ČTENÍ / Iz 49, 5-6

PÍSEŇ 611 není lepší, 192 dobře staví, 379 stvoř srdce,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, spolu se vším stvořením dychtivě vyhlížíme své spasení. Na koho bychom se měli ve svých starostech a bolestech obrátit než na tebe, který jsi na svém těle poznal naši bídu a jsi naším přímluvcem u Otce.

Pane, ty jsi vzal na sebe naše nemoci a vnesl je na svém těle na kříž.

- Prosíme, pomáhej všem, kdo jsou nemocní, soužení, všem, kdo trpí. Pane, představitelé vyvoleného lidu tě vydali na smrt. - Chraň svou církev, aby nepodléhala pokušením: aby neusilovala o moc světa a nepřivlastňovala si tvou slávu, ale zůstávala ti věrná ve službě i utrpení.

Pane, ty jsi trpěl pod Pontským Pilátem. - Nedopust', aby moc ve světě byla zneužívána k bezpráví. Způsob, aby sloužila spravedlnosti a míru.

Pane, ty jsi vstal z mrtvých a sedíš po Boží pravici. - Dej, ať tvá církev, a v ní každý z nás, žije z vítězství tvého vzkříšení jako lid nového věku a vyhlíží zjevení pravého lidství.

A společně voláme tak, jak jsi nás ty sám naučil: Otče náš ... Amen.

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. Kol 3,1-4

POŽEHNÁNÍ Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen. **PÍSEŇ** 685 i když se rozcházíme, 489 tvé požehnání,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mk 16, 15-20

Milí přátelé,

máme před sebou dost nesnadný úkol. Jít do celého světa a kázat, nikoliv kazit, ale kázat evangelium všemu stvoření. A není to úloha jen pro faráře či teology, případně misionáře, je to pro nás všechny. Ano, Ježíšova výzva, pověření, se týká nás všech. Byť byla zpočátku míněna hlavně těm jedenácti učedníkům či apoštolům, platí všem, komu není život víry každého člověka, ale ani celého světa ukradený. Jako je naším úkolem zvěstovat evangelium všem, a pro všechny při tom mít naději, tak tento apel ukládá Ježíš vlastně celé církvi a všem sborům, kterým na jeho evangeliu aspoň trochu záleží. A co jiného bychom taky měli jako křesťané a křesťanky dělat, než jít a kázat. Takže jděte a kažte.

Anebo raději ještě chvíli počkejte, než vám řeknu co. Co je to evangelium, protože celý svět si asi už dokážeme představit a někdy se stačí jen podívat z okna a vším stvořením jsou míněni hlavně lidé, co jsou kolem nás, a to nejde zde, ale i a možná hlavně venku. Lidé, kteří patří i do našeho světa, kteří tu žijí s námi, které potkáváme na silnici a kteří jsou třeba i našimi sousedy. Co je však tím evangeliem, které od nás potřebují slyšet. Evangelium vždycky byla dobrá zpráva. Takže cokoli řekneme dobrého, třeba dobrý den, večer anebo

noc, už je to dobrá zpráva. Tím můžeme začít. Dobrý den, mám pro vás dobrou zprávu. Ale to je přece jen trochu málo.

Co je ta dobrá zpráva, ta radostná zvěst, která by ty druhé měla také oslovit? Jen dobrý den asi nestačí. To už tu však napsáno není. Byť by ji ze všech evangelií, co v Bibli máme, asi určitě šlo nebo aspoň mělo jít vyčíst, v našem oddíle o ní dále není ani slovo. Jen, co to s lidmi udělá, když ji přijmou a nebo taky když ji nepřijmou. Občas ve svých kázáních cituji své starší kolegy faráře či teology, od jednoho jsem například slyšel, že není důležité co, ale jak a kde, příp. komu. Já s tím sice moc nesouhlasím, podle mě je obsah důležitější než forma, nezbyvá mi než to přijmout, už protože co jiného než jak a kde, že jo. Zvláště v dnešní době, kdy toho co je už tolik...

Takže co. Evangeliem byla vždycky míněna ta dobrá zpráva, nejdřív že se nám narodil náš zachránce a spasitel celého světa, pak že tu a tam někoho uzdravil nebo něco řekl, co tomu druhému i pomohlo, než byl teda ukřižován, aby následně mohl vstát z mrtvých, další dobrá zpráva, aby se nám znovu zjevil a poslal nás šířit zvěst o jeho vzkříšení a zmrtvýchvstání dál a dál do celého světa.

Ale. Co když to už dnes nikoho moc nezajímá a chceme, my i lidé kolem nás slyšet něco jiného. Že vstal z mrtvých, příp. byl vzkříšen, je sice hezké, ale není to přece jen trochu málo?

Další, v pořadí druhou možností je, že se nám všem odpouští hříchy, že nás má Pán Bůh rád, že se už nemusíme ničeho bát, že žijeme, a to všichni, pod Boží milostí, i když i pro tu je občas dobré něco udělat. Třeba nějaký ten dobrý skutek, že jo.

Problém je v tom, že připomínat lidem jejich hříchy, natož je odpouštět zaprvé nemůžeme ani tak my, nýbrž Pán Ježíš anebo jeho Otec anebo oba, ale my? Kde bychom k tomu přišli, sami lidé hříšní, byť samým Bohem a jeho Synem omilostněni.

Třetí možností pak je jít i v našem přečteném oddíle trochu dál a společně přemýšlet nad tím, kdo teda jsou ti lidé, stvoření, které tu máme před sebou a jak to udělat, aby nám to i uvěřili.

V Markově evangeliu je to celkem jasné, kdo uvěří a přijme křest, bude pokřtěný, ten bude spasen, kdo však neuvěří, bude odsouzen. Cílem by tedy mělo být, aby každý, kdo nás poslouchá, tomu i uvěřil a byl třeba i pokřtěn, pokud tedy ještě není a mohl být i spasen, protože to asi nejsme zatím nikdo, byť můžeme věřit a snad i věříme, že budeme. Otázkou taky zůstává, od čeho bychom chtěli a měli být spaseni, když se v podstatě máme dobře a nic nám dohromady nechybí, zдалipak ne od toho, co by se nám klidně stát mohlo, že bychom se propadli někam do věčných lovišť, a ještě by po nás nic nezbylo, resp. že bychom na tomto světě skončili bez možnosti záchrany. Nebo ještě jinak, že bychom na všechno zůstali nakonec

sami odsouzeni k věčnému soudu, čeho jsme se na tom světě vlastně minuli, že nám ani po něm nebylo vůbec nic dopřáno. Strašná to představa.

Co znamená uvěřit anebo taky neuvěřit a čemu, už je pak otázkou spíš někam do pranice. Víra sama má totiž hned několik aspektů, vertikální, kdy se člověk nějak vztahuje k Bohu a horizontální, do kterého patří i společenství ostatních věřících. Říká se tomu církev. Věřících bez církve je však celkem dost, dokonce čím dál víc a církev bez věřících není skoro nic. Hodně drsně řečeno, spasen tak bude ten, kdo uvěří, přijme Pána Ježíše jako svého Pána a Spasitele a kdo tomu neuvěří, že se Kristus i za něj obětoval, ten bude odsouzen. A co to znamená pro celý svět a vši lidské stvoření raději ani nechci domýšlet.

Snad i proto je i v našem dnešním oddíle řeč už jen o těch, kdo věří nebo je to ještě čeká, kdo tedy uvěří. Protože ty, kdo uvěří, budou provázet znamení. Znamení je to, co vůbec není podstatné, ale přesto nebo možná právě proto se k tomu každý upíná. Důležitá je podstata, věc, o co nám všem jde, ale tady jde o znamení těch, kteří uvěřili, která je i provázejí a díky kterým může i celý svět poznat, co je ten uvěřivší věřící zač. A protože jsme stále u znamení, nemusíme ani všechny ty demony a nové jazyky, hady, štíry a vše smrtící, co se

vypije a nic se přitom nestane, brát nijak vážně, ale podívat se na to spíš obrazně.

Všechno to s vyháněním démonů, mluvením jazyky, braním hadů do ruky a přežitím vlastní smrti i při pití smrtelných lektvarů včetně vzkládání rukou na choré lidi a uzdravování jich, ne, že by dělal přímo Pán Ježíš i když taky někdy, spíš však svědčí o víře, která je schopná všeho i toho, čeho by se člověk jinak asi nenadál, totiž že umí lidi vrátit do života. Pomoci jim v jejich trápení, být tu pro ně, když nás volají a třeba i nasadit svůj krk, když jde do tuhého.

Anebo ještě jinak, každý z nás je jedinečný a každý máme na tomto světě nějaký úkol a teď jde o to, co z toho se týká přímo nás, co děláme spíš pro sebe a svou spásu a co nás vede od nás samých spíš k těm druhým, k pomoci v těžkostech či jen k tomu se s někým i jen tak setkat, aniž bych z toho nutně musel něco mít.

A to bylo pro ty, kdo uvěřili, a to, když jim Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a tam usedl po pravici Boží. Poslední slova Pána Ježíše míří jednak k jedenácti učedníkům, které sice nejprve musel pokárat za jejich nevěru a tvrdost srdce, protože nevěřili, že byl vzkříšen, a ještě to ani nechtěli přijmout, ale pak je poslal do světa. A nechal je v něm samotné, zatímco si odcestoval kamsi nahoru ke svému otci, aby tam na ně dohlížel, jak plní jeho přání nebo spíš poslání k tomu, aby uvěřili úplně všichni. Nešel tam sám, jak by se

asi mohlo zdát a jak to u něj nebylo neobvyklé, že občas někam odešel, aby tam byl sám, ne, Bůh Otec si ho z tohoto světa a života vytáhl hezky k sobě a po své pravici mu dal místo, dá se říct čestné místo, aby tam byl s ním. Aby si hezky poseděl vedle něho.

Závěr Ježíšova života a s ním jeho nanebevstoupení je tak spojen především s tím, co tu po sobě zanechává, aby evangelium o jeho působení na této zemi nepřišlo vniveč, ale dostalo se ke všem a hlavně tam, kam má, aby byli a mohli být zachráněni ti, kdo uvěřili v jeho moc a spasení a ti, kdo neuvěřili, třeba dostali ještě druhou šanci, co já vím.

Důležité je, že jeho učedníci opravdu vyšli, co jim taky jiného zbývalo po tomto apelu na život a na smrt a opravdu všude kázali, všude, kde se dalo, tak mocná a přesvědčivá i pro ty apoštoly byla Ježíšova výzva. A ten v tom byl s nimi, možná ne přímo, ale působil tak, že jejich slovo, o které jde vždy a všude především, potvrzoval znamením. Dával jim ukázat a asi je i nechával poznat, že je to pravda a jejich skutky staly se skutečně spásonosnými i uzdravujícími a on je v tom nenechal a byl s nimi, i když to tak možná nevypadalo, ale určitě to tak bylo.

A co my? Jak je to s námi, s naším slovem a naší vírou v dobré konce nebo taky dobré začátky. Nechme se inspirovat. PÍSEŇ 452 za dar slova, 672 dej nám moudrost, 673 dej odvahu